

skal slettes ud. Det er Forskellen. Hvis jeg havde tilladt mig af Statskassen at udbetale disse Penge, som vi skyldte til Statsbanernes Reserve-Pensionsfond, havde jeg handlet ganske ulovmedholdeligt og paa tværs af Bevillingsmyndighedernes Beslutninger Aar efter Aar. Det vil jeg ikke inklade mig paa; jeg ved ikke, om det ærede Medlem vilde gøre det, hvis han var i mit Sted.

Det ærede Medlem brugte forskellige Eksempler for at vise, at naar man ejer sin egen Gæld, er Gælden udslettet. Han nævnede det Tilfælde, at man arvede en Obligation, for hvilken der var givet Pant i ens egen Ejendom, og at saa Gælden dermed var udslettet. Ja, det kommer da an paa det. Man kan nemlig gøre to Ting. Man kan, hvis man vil — og naar man selv er raadig derover, kan man jo i saa Henseende ville, hvad der gefaller en —, slette Gælden ud; men man kan ogsaa overdrage Obligationen til en anden, saa at ens Formue og Gæld er ganske den samme, som før man arvede Obligationen. Naar det nu ikke er ens egne Midler, man raader over, men f. Eks. et Selskabs Midler, for hvilke der gælder Love og Statutter, eller ogsaa Statskassens Midler, man administrerer, for hvilke der eksisterer Beslutninger og Bevillinger, har man at respektere disse, og det er det, jeg har gjort.

Det ærede Medlem talte meget flot om Folketinget. Han sagde ganske simpelt, at jeg havde narret Folketinget; de vidste dernede ikke, hvad de gjorde, og derfor havde de stemt for Lovforslaget. Men selvfølgelig er dette usandt. Jeg har ikke narret Folketinget; for Folketinget bestaar af Mænd, der nok kunne baade læse en Lov og tænke over, hvad der staar i den. Men dernæst ved jeg ikke, hvorledes jeg skulde have udtalt mig anderledes ved Forelæggelsen i Folketinget. Da gjorde jeg udtrykkelig opmærksom paa, at de 5,6 Mill., der vare Tale om, vare dem, Staten havde skyldt Reserve-Pensionsfonden, og som nu ved Lov om Brandforsikringsfonden vare inddragne i Kassebeholdningen. Det kan jo ikke siges stærkere, end jeg udtrykkelig sagde det ved Forelæggelsen. Hvis altsaa blot noget Medlem af Folketinget enten har læst Loven eller hørt, hvad jeg har sagt, kan han ikke have været uvidende om, hvad det var. Det er dog et temmelig stærkt Stykke at sigte et helt Tings Medlemmer for, at ingen vidste noget om,

hvad de toge sig for, da de vedtog denne Lov.

Saa sagde det ærede Medlem, at hvis vi vedtog § 2 i Loven, vilde det være det samme som at forøge vor Obligationsgæld med 5,6 Mill. Kr. Ja, hvis Obligationerne blive udstedte derved, at jeg eller en kommende Finansminister benytter den Bemyndigelse, som ligger i § 2, have vi forøget vor Obligationsgæld med 5,6 Mill. Kr. Men samtidig have vi formindsket vor Boggæld med de samme 5,6 Mill. Og denne Boggæld er ikke vilkaarligt skabt ved, at en Finansminister skriver noget paa et Stykke Papir. Nej, det er lovlig stiftet Gæld i Henhold til eksisterende Love og Beslutninger af de bevilgende Myndigheder. Naar vi gøre Statsgælden op, gøre vi ingen Forskel paa Obligationsgæld og Boggæld, og der eksisterer rettelig set ingen Forskel derpaa. Det gjorde ikke noget Indtryk paa det ærede Medlem, naar jeg i sidste Møde, hvor vi behandlede denne Sag, gjorde opmærksom paa, at en stor Del af den engelske Statsgæld ikke er andet end Boggæld. Den vilde det ærede Medlem altsaa overhovedet ikke regne for Statsgæld.

Saa sagde det ærede Medlem, at han kunde godt forstaa, at jeg kunde misunde ham, at han havde frit Slag og ikke noget Ansvar. Nej, det ærede Medlem maa ingenlunde tro, at jeg misunder ham. Jeg kunde forstaa hans Stillings Behageligheder for ganske kort Tid siden. Da sad det ærede Medlem jo ene her i Salen uden at være officiel Repræsentant for noget Parti, uden at være bundet af noget Partis Beslutninger og Programmer. Da havde han jo frit Spil og kunde mere sig saa meget, han vilde, og have megen Fornøjelse deraf. Men siden den Tid er det ærede Medlem indtraadt i det saakaldte „radikale Venstres Landsforbunds“ Bestyrelse, og dermed er han bunden paa Hænder og Fødder; dermed har han Hensyn at tage til den ene og den anden Side, og f. Eks. den lille, flotte Tale, det ærede Medlem holdt om Arveskatten ved Toldlovens 1ste Behandling, kan han ikke holde mere, efter at han er bleven Bestyrelsesmedlem af dette Forbund, det er den Slags Morsomheder, som det ærede Medlem herefter maa lægge af. Ogsaa han maa blive Alvorsmand ligesom alle vi andre, naar vi træde ind i et Forbund med en hel Række Mennesker, danne os et fælles Program og søge at arbejde paa dette Programs Realisation. Jeg misunder ikke det ærede Medlem paa